

Hristiyanın hayatındaki manevi idman

Pek Kutsal Bakire Meryem Tanrıdoğura'dan sonra Kilise tarafından özellikle itibar edilen kişi Aziz Öncü ve Vaftizci Yahya Peygamber'dir. Kiliselerin ikonostasisindeki ikonası, Rab İsa Mesih'in yanındadır. Rab onu bir insan için söylenebilecek en büyük övgüyle onurlandırdı: "Size doğrusunu söyleyeyim, kadından doğanlar arasında, Vaftizci Yahya'dan daha üstün olanı ortaya çıkmamıştır." (Mat. 11:11). Vaftizci Yahya, Tanrı tarafından halka tövbeyi vaaz etmek ve Şeria Irmağı'nda tövbe edenleri vaftiz etmekle görevlendirildi. Orada, Ürdün'ün vahşi doğasında çok çileci bir şekilde yaşadı; "Yahya'nın deve tüyünden giysisi, belinde deri kuşağı vardı. Çekirge ve yaban balı yerdi." (Markos 1:6). Onun için "dünyevi melek ve göksel adam" olarak adlandırılmasına neden olan büyük çileciliği karşısında hayran kalıyoruz!

Vaftizci Yahya'nın bu çileci yaşamını ve sonraki yüzyıllarda günümüze kadar yaşamış olan diğer çileci Hristiyanların da bu çileci yaşamını duyduklarında kendi kendilerine şu soruları soran Hristiyanlar vardır: Bu kadar yoksunluk ve ızdırabın nedeni nedir? Hangi amaçla kendilerini bu kadar çok çileciliğe adadılar?

Bu hepimiz adına çok mühim bir konudur. Bunu daha iyi anlamak için ilk yaratılanlar olan Adem ve Havva'ya değinelim. Yaradan onları "kendi suretinde yarattı" (Yaratılış 1:27) ve onlara O'nunla birlikte kalmak ve lütufla Tanrı'ya benzemek isteyip istemeyeceklerine özgürce karar verme yeteneği verdi (bkz. Yaratılış 1, 26). Eğer özgürlüklerini iyi kullanmış olsalardı, ölümsüzlüğe ulaşabilir, iyilikte sebat edebilir ve cennet sevincini yaşayabilirlerdi. Fakat bildiğimiz üzere Adem ve Havva şeytan tarafından aldatıldılar, onun sözlerine inandılar, hiçbir çaba göstermeden tanrı olmak ve yasak meyveyi yemek istediler. Yani, ruhlarının üç kuvveti de (zihin, irade ve arzu) Tanrı'ya karşı çıktı ve bunun sonucunda insan ırkı ölümcül günah virüsüne bulaştı ve bildiğimiz tüm diğer belalara maruz kaldı.

Kutsal Vaftiz ile Rabbimiz İsa Mesih bizi affeder ve aslî günahı kurtarır. Fakat iyileşmemiz ve ilk düşüş öncesi ruhsal sağlığa yeniden kavuşmamız için kendi ortak isteğimiz de gerekli. Yani, Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih bizi aslî günahın ölümcül virüsünden kurtardı, başka bir deyişle bizi hastalığın nedeninden iyileştirdi. Fakat, hastalıktan kaynaklanan zayıflık ve kötülüğe meylimiz kaldı. Bu nedenle sağlığımıza tekrar geri kavuşmak için bizim de elimizden gelenin en iyisini yapmamız gerekir. Tıpkı bedensel hastalıklarda olduğu gibi. Örneğin bir kişi kansere yakalanır ve başarılı bir ameliyattan sonra vücut kötü huylu tümörden kurtulur. Fakat ameliyattan sonra, gücünü tam olarak

elde etmek için özel ilaçlarla ve yavaş yavaş, uygun diyet ve yürüme gibi uygun fiziksel egzersizlerle sağlığını güçlendirmesi gerekir.

Hıristiyanların ruhsal egzersizleriyle amaçlanan şey tam olarak budur: Manevi sağlığın sabitlenmesi, ruhun hastalıklarından, yani günahtan korunması ve ruhun nihai varış yerine, yitik yurduna; Tanrı ile kesintisiz ve sonsuz iletişim ve temas içinde yaşayacağı semavi Cennete doğru emin adımlarla yürüyebilmesi için kuvvetlenmesi.

Böyle iyi bir mücadele için her şeyden önce bizi teşvik eden Rab'bizdir: "Dar kapıdan girmeye gayret edin" (Luka 13:24). Elçi Pavlus, öğrencisi Timoteos'u ve her birimizi şöyle tembih eder: "İman uğrunda yüce mücadeleyi sürdür. Sonsuz yaşama sımsıkı sarıl" (1 Tim. 6:12). Elçi kendisi, bu mücadelede bizi cesaretlendirmek adına şöyle yazar: "Yüce mücadeleyi sürdürdüm, yarışı bitirdim, imanı korudum" (2 Tim. 4: 7). Elçi Pavlus'un hayatı boyunca verdiği mücadeleleri de biliyoruz! Devamında ise ruhsal savaşçılardan oluşan koca bir ordu onun izinden gitti.

Bu noktada bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamız lazım. Tüm savaşçılar aynı performansı gösteremezler. Örneğin beden ile yapılan sporlarda, tüm sporcular Olimpiyatlara katılmayı ve katılanlardan hepsi altın madalya almayı başaramaz. Bu başarılar herkesin kendi yeteneklerine, birlikte çalıştığı antrenöre ve ne kadar tutarlı bir şekilde antrenman yapacaklarına bağlıdır. Manevi egzersizlerde de herkes Tanrı tarafından akıl almaz hediyeler kazanan Aziz Antonios veya yıllar boyunca sütun üzerinde yaşayan Aziz Alypius'un veya bir kayanın üzerinde bin gece dua eden Aziz Sarovlu Seraphim'in çileci başarılarının doruklarına ulaşmaz.

Ancak münzevilerde sporcularda görünmeyen bir şey olur. Tanrı adına manevi mücadeleyi sürdürenler, yıldızların farklı bir ışıltıya sahip olması gibi, tüm ödüller birbirine eşit olmasa bile, Tanrı'dan bir ödül alacaklardır. Elçi Pavlus bunu Korintlilere 1.mektubunda açıklıyor. (bkz. 1 Kor. 15.41).

Bu nedenle hepimiz, azizlerimizin çileci ruhu tarafından teşvik? edilmeye ve her birimiz, içinde yaşadığı koşullara ve sahip olduğu ruhsal güçlere bağlı olarak, elinden geldiğince, çileciliği benimsemeye ve manevi mücadelemizi sürdürmeye çalışmalıyız..

Peki bir Hıristiyan hangi ruhsal güçlerle ve nasıl idman yapar?

Bu konu üzerine zaman darlığından dolayı bir sonraki vaazımızda cevap vermeye çalışacağız.

Pisidia Metropoliti Sotirios Trampas